

ת"פ 68151/03/16 - מדינת ישראל נגד אודל בן מנחם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68151-03-16 מדינת ישראל נ' בן מנחם
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אודל בן מנחם

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד ניצנית פזואלו, עו"ד ניר בינשטוק

ב"כ הנאשמת: עו"ד אריאל עטרי

הכרעת דין

כללי

1. הנאשמת מואשמת בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי המיוחס לה בכתב האישום, ביום 12.8.15 בשעה 22:40 ברחוב שאול המלך 51 בירושלים, תקפה הנאשמת את השוטרים ס' וגרמה לו לחבלה של ממש. באותו מועד התקיימה התקהלות בני משפחות אשר ביקשו לראות את בנוניתיה מחוץ לביתו של אהרון רמתי. המתקבלים השתמשו באמצעי הגברה על מנת להביע את מחאתן כלפי רמתי. בעקבות ההתקהלות אמרה הנאשמת כי היא מעוניינת לשפוך שמן על המתקבלים, הלכה למטבח ומזגה אקונומיקה עם מים לתוך כלי לנטילת ידיים. השוטרים ס' הגיע למקום ודפק בחוזקה על הדלת תוך קריאות "משטרה". הנאשמת פתחה את הדלת מבלי שהייתה מודעת לעובדה כי מדובר, בשוטרים ושפכה עליו את האקונומיקה, אשר פגעה בעינו של השוטרים.

2. תשובת הנאשמת לאישום נמסרה בד בבד עם טענה לפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה. נטען כי ברקע לאירוע, מספר אירועים בהם הנאשמת ואחרים הקרובים לר' רמתי הותקפו על רקע מחאת הורים שבנותיהם הבגירות החליטו ללמוד בסמינר של הר' רמתי, בניגוד לדעת ההורים. בעקבות כך הוגשו תלונות על אלימות ובכלל זה על תקיפת הנאשמת בגז פלפל, תלונות על נזק לרכוש ואלימות כלפי מ' רמתי. ביום האירוע הגיעו למקום בני משפחתה של אחת התלמידות (להלן: "בני משפחת התלמידה") ובשעה זו הנאשמת, שאף היא תלמידה של מ' רמתי וחברה של בתו, הייתה בבית. בני משפחת התלמידה צעקו וקיללו, השיגו את גבול חצר הבית ודפקו על דלת הבית. הנאשמת שמעה דפיקות חזקות על דלת הבית וסברה כי מדובר בניסיון של בני משפחת התלמידה להיכנס ולתקוף את בני הבית. היא נטלה אקונומיקה, דיללה אותה במים רבים מאד והתיזה אותם על מי שהיכה מכות

חזקות על הדלת כדי להרחיקו מהדלת ולמנוע פגיעה בה או בקרוביה, כשסברה כי מדובר בבני משפחת התלמידה. הנאשמת לא ניסתה לפגוע בשוטר ופעולתה נעשתה לאור ניסיון העבר במהלכו נעשה שימוש באליומות. הנאשמת כפרה בנזק שנגרם לשוטר, ומכל מקום נטען, כי היא לא כיוונה לפגוע בעינו.

3. הנאשמת טענה בנוסף לאמור להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, לאור העובדה כי לא הוגשו כתבי אישום ביחס לתלונות קודמות של המתלוננת ובני משפחת רמתי על אלימות שננקטה כלפיהם מצד בני משפחות התלמידות בסמינר. בהחלטה שניתנה ביום 5.9.17 הטענה התקבלה, ונקבע כי אמנם ההחלטה להימנע מאכיפת החוק במקרים בהם הוגשו תלונות על ידי מר רמתי, בני משפחתו והמתלוננת, על רקע מחאות הורי התלמידות, נושאת אופי שרירותי הפוגם בתחושת הצדק, ברם נקבע, כי הסעד המתאים יינתן במסגרת פרשת העונש, אם תורשע הנאשמת.

4. מטעם המאשימה העידו מפקח וידל לויטן, שגבה אחת מהודעות הנאשמת וביצע פעולות חקירה נוספות בתיק, נציג מגן דוד אדום מר ישראל נוימן, ד"ר אחמד אריען, ד"ר אמג'ד זיתאוי, אהרון רמתי, המתנדב נריה גיאט, והוגשו שתי הודעות של הנאשמת, דו"ח רפואי של מגן דוד אדום וסיכום ביקור בחדר מיון שנערכו ביחס למתלונן, תמליל שיחות למוקד 100 של משטרת ישראל ביום האירוע. מטעם ההגנה העידה הנאשמת בעצמה.

הראיות

5. רס"מ מ ס (להלן: "ס" או "המתלונן") תיאר כי ביום האירוע, בשעות הלילה, הגיע למקום בליווי מתנדב, בעקבות קריאה על קטטה ותקיפה. כשהגיע למקום הבחין באנשים שהפרו את הסדר ובסקרנים. אחת הנשים הזדהתה כאמה של תלמידה בסמינר וביקשה שיציל את בתה, אותה לא ראתה כחמש שנים. הוא ניגש לדלת הבית ודפק עליה מספר פעמים תוך שצעק "משטרה". מתוך הבית נשמעה מוזיקה חרדית חזקה ואיש לא פתח את הדלת. הוא ניסה לפתוח את הדלת והיא הייתה נעולה. בשלב מסוים הדלת נפתחה ולפניו הותזו מים עם סבון ואקונומיקה. עיניו שרפו והוא לא הצליח לפתוח אותן. הוא הצליח לדווח במכשיר הקשר וביקש סיוע וטיפול רפואי וכן צעק למתנדב שיעמוד ליד דלת הבית ולא יאפשר לאיש לצאת ממנו. כוחות משטרה הגיעו למקום ושכנים שהיו בחוץ שפכו מים על פניו והדבר עזר לו. הוא הצליח לפתוח את עיניו ויחד עם קצין המשטרה שהגיע למקום נכנסו לתוך הבית. אחת הבחורות שהיו בתוך הבית אמרה לו שהיא שפכה אבל לא התכוונה לפגוע בו והיא לא חשבה שהוא שוטר. לאחר שרוען זכרוננו מהודעתו במשטרה אמר שנאמר לו על ידי אחת הבחורות "אני עשיתי את זה אני שפכתי את האקונומיקה עליך ואין לי בעיה לעשות את זה שוב אל תיקח את הרב מהבית". לאחר האירוע פונה על ידי מגן דוד אדום לבית חולים. בחקירה נגדית אישר העד, כי שמע מישהו אומר מתוך הבית "אתה בטוח שזו המשטרה?" העד הוסיף כי בתוך הבית היו הרבה בנות וכל אחת רצתה להקריב את עצמה למען הרב, וכי הוא אינו יודע מי הבחורה ששפכה את הנוזל.

6. נריה גיאט (להלן: "נריה") הוא מתנדב במשטרת ישראל שהתלווה לס' לאירוע, אשר נטען כי מדובר בו בחטיפה. התרשמתי שזכר היטב את מרבית פרטי האירוע ותיאר בעדותו כי במקום היתה התקהלות ונשמעו צעקות, גם באמצעות רמקול. הם שוחחו עם בני משפחת התלמידה שטענו כי בתם נחטפה, וכשהתברר שמדובר בבגירה, הוסבר להם שאין מדובר במי שמוחזקת בניגוד לרצונה. הוא וס' דפקו על הדלת וביקשו מהמשפחה לפתוח על מנת

לברר האם יש במקום קטינות. בהתחלה לא פתחו להם את הדלת ואמרו להם שלא מאמינים שהם משטרה. הוא הפנה את תשומת לבו של ס' לכך שדלת הניידת, שחנתה במרחק של כעשרה עד חמישה- עשר מטרים, נותרה פתוחה, ס' הורה לו לגשת לניידת לנעול אותה, הוא עשה כך וכשחזר שמע צעקות שתקפו את השוטר וזרקו חומצה, וראה את ס' כשהוא ממצמץ ושוטף את עיניו באמצעות בקבוק. הם ניגשו שוב לדלת הבית ודפקו בכח, הדלת נפתחה והם שאלו היכן האקונומיקה. לדבריו, הריחו כי מדובר בחומר ניקוי. הנוכחים במקום הראו לו נטלה המלאה עד שליש מגובה בנזל. הוא הסיק שמדובר בעיקר במים ובמעט מאד אקונומיקה, כי הריח ריח של חומר ניקוי אך מנגד לא ראה שבגדיו של ס' החליפו צבע למרות שנרטבו. בני הבית אמרו שלא ידעו שמדובר במשטרה, שכן בני משפחת התלמידה עמדו בחוץ זמן רב, צעקו ודפקו על הדלת, איימו וניסו לפרוץ לבית. ס' עצר את הנאשמת, שהודתה שהיא שפכה את החומר. למקום הוזמנו אנשי צוות נוספים וכן אמבולנס של מגן דוד אדום. ס' פונה באמבולנס והוא עצמו נהג בניידת אחרי האמבולנס לחדר המיון. העד הבהיר, כי ברחוב הייתה התקהלות גדולה של אנשים שהתרחבה עם הגעת המשטרה, וכי כשהדלת נפתחה היו במקום "האבא והילדה", ונראה שהתכוון למר רמתי והנאשמת, אך לא זכר מי אמר לו מעבר לדלת כי לא מאמינים שמדובר במשטרה. העד אישר כי בני הבית חששו שיפרצו להם הביתה וכי כשהדלת נפתחה עמדה בחורה שביקשה שירחיק את האנשים שהיו בכניסה לבית ואמרה שהם מפחדים. העד לא זכר אם ס' החזיק בידו אקדח טייזר בעת הכניסה לבית, אך אישר כי עד שהגיעו כוחות משטרה נוספים הוא נעמד, בהוראת ס', בכניסה לבית ולא אפשר לאיש לצאת.

7. ישראל נוימן, עובד מד"א, ערך דו"ח רפואי של בדיקת המתלון (ת/3). על פי הדו"ח המתלון נבדק בשטח, עיניו היו אדומות, ללא שינוי במהלך הנסיעה. מצבו היה קל ומשביע רצון גם בעת ההגעה לאירוע, גם בתחילת הפינוי לבית החולים וגם בעת ההגעה לבית החולים, והוא פונה לבית החולים שערי צדק. העד, שלא זכר דבר מהאירוע, הסביר כי התיאור המופיע בדו"ח מלמד על אדם הנמצא במצב הומודינמי תקין, דהיינו קצב הנשימה שלו וקצב הלב תקין ואין לו פגיעה המסכנת אותו.

8. ד"ר עראמין הוא רופא עיניים שהיה אחראי על רפואת עיניים בחדר המיון של בית החולים שערי צדק ביום האירוע, ובדק את המתלון בחדר המיון. העד לא זכר דבר מהבדיקה, וסיכום הביקור בחדר מיון (ת/4) הוגש על פי כלל הקפאת הזכירה שבעבר, לאחר שהעד העיד על תוכנו, מתוך ריענון הזיכרון בלבד.

בדו"ח הבדיקה נכתב, כי בבדיקה נמצא שהעפעף תקין, הלחמית מעט גרויה בעין שמאל יותר מבעין ימין. בוצעה שוב שטיפה לעיניים בחדר המיון והוא שוחרר עם המלצה למנוחה למשך שלושה ימים, טיפול תרופתי אנטיביוטי למניעת זיהום משני וביקורת אצל רופא עיניים. בעדותו הסביר העד, כי בבדיקה בחדר המיון נמצא שראייתו של המתלון הייתה תקינה בשתי העיניים והייתה תגובה בקרנית ובלחמית מהחומר שניתז לעין. העד הבהיר בחקירה נגדית כי יחד עמו עבד רופא עיניים נוסף, ד"ר זיתאוו וזי על פי הנוהל שני הרופאים בודקים את המטופל יחד, אך לא זכר מה היה במקרה דנן. עם זאת העד הוסיף כי במקרה זה כל אחד מהרופאים כתב חלק מהדברים שנכתבו בדו"ח הבדיקה.

9. ד"ר אמג'ד זיתאוו אשר השתתף בבדיקת המתלון והבהיר כי מרבית הכתוב על ת/4 הוא כתב ידו. הוא מצא אצל המתלון גירוי בלחמית וסימני כוויה חיצונית בקרנית, שעשויים להיות תוצאה גם של יובש קשה, ולאו דווקא של חומר שהותז. הוא תיאר כי וידא שהפצע לא הזדהם והבהיר כי המתלון שהה בחדר המיון 28 דקות מרגע פתיחת התיק ועד ששוחרר.

10. אהרון רמתי הוא בעל הבית שבו התרחש האירוע. לדבריו, באותה עת התגורר במקום יחד עם אשתו, ששת ילדיהם, חתנם ושלושת נכדיהם. העד תיאר כי הוא אברך, אשר לימד פעם אם פעמיים בשבוע שיעור בסמינר לבנות בוגרות, והיו שראו בו מנהל הסמינר. בני משפחת התלמידה שלמדה בסמינר, נהגו להגיע מדי שבוע עם מיקרופונים ולהשמיע קללות וניבולי פה מאחר ולא מצא חן בעיניהם שבתם לומדת ושוהה במקום. הוא פנה למשטרה ונאמר לו שאין מה לעשות. על כן הוא ובני משפחתו נהגו להפעיל בבית מוסיקה חרדית בעוצמה גבוהה כדי להתגבר על הצעקות והקללות. ברגיל נהגו בני משפחת התלמידה לעמוד על המדרכה שליד הבית ואולם במועד האירוע המצב החרף והם פלשו לתוך חצר הבית, דפקו בחוזקה על הדלת והשתוללו. בני משפחתו שלו התקשרו למשטרה מספר פעמים ולמשטרה לקח זמן להגיע. לדבריו, כל בני הבית רעדו מפחד. הנאשמת, שהיתה תלמידה של הסמינר וחברה של בתו, רצתה לשפוך עליהם שמן כדי שיתרחקו, ובני הבית ביקשו ממנה לא לעשות זאת, מאחר והמשטרה צריכה להגיע. ליד דלת הכניסה היה ספל מלא עד לשלושת רבעי גובהו במים עם מעט אקונומיקה, שהוא לא יודע מי הביאו לשם. הוא המתין לשוטרים ליד הדלת והביט בעינית. בשלב מסוים הדלת, שהייתה נעולה עם סוגר ביטחון, נפתחה מעט והספל עם המים נשפך לכיוון הפתח שנפתח. לפתע שמע שהנוזל נשפך על המשטרה וכשפתח את הדלת התברר ששפכו אותו על שוטר. הוא לא ראה מי שפך את המים עם האקונומיקה. מר רמתי תיאר, כי בעקבות הלחצים שהפעילו בני משפחת התלמידה, המשטרה פשטה על הסמינר, ניתן צו הריסה והבנות ששהו בו פוזרו, אך הסמינר המשיך להתקיים במקומות אחרים. העד תיאר עוד כי בני משפחתו הגישו מספר תלונות על אלימות וגרימת נזקים לרכוש, ובכלל זה בגין אירוע בו אדם רעול פנים נכנס לביתם בשעה שרק בתו הייתה נוכחת במקום, ואירוע נוסף בו הוכה בעצמו על ידי בני משפחת התלמידה לעיני שוטרים. העד אישר בחקירתו הנגדית כי בני משפחתו היו נתונים בפחד מתמיד, ובעת האירוע עצמו חששו שבני משפחת התלמידה יפרצו לביתם, חשו סכנה ממשית לפגיעה במי מהנוכחים בבית, ועל כן מי שהיה בבית שפך אקונומיקה דרך הדלת.

11. תמלול שיחות למוקד 100 (ת/5) מלמד כי ביום האירוע החל מהשעה 22:39 ועד לשעה 22:48 התקבלו במוקד המשטרה שמונה שיחות טלפון בהן התבקשו שוטרים להגיע לביתו של מר רמתי, שתיים מהשיחות הן מאדם שהזדהה בשם שמואל, שיחה אחת מאדם שהזדהה בשם ראובן יוסף רמתי, שיחה אחת עם אישה שהזדהה בשם פוקס תקווה ושיחה עם אישה שהזדהה בשם הודיה לוי. בשיחות אלה הודיעו המודיעים למוקד כי יש במקום "בלגן", "צעקות". בשיחה עם ראובן יוסף רמתי נאמר כי למקום הגיעו 30 איש המטרידים את המודיע, רוצים לתת מכות, דופקים על הדלת בחוזקה, מנסים לפתוח את הדלת ומאיימים ברצח. בשיחות נוספות התבקשו השוטרים לזרז הגעתם למקום.

12. מפקח וידל לויטן תיאר כי הנאשמת הגיעה לתחנה לאחר התרחשות האירוע יחד עם חברתה, אמרה שהגיעה כדי להתלונן, ולאחר מכן הוא חקר אותה.

בהודעת הנאשמת מיום 13.8.15 (ת/1) היא תיארה כי בני משפחת התלמידה שבתם למדה בסמינר הגיעו למקום, צעקו וקיללו, פתחו את שער החצר ודפקו על הדלת. לפתע שמעה דפיקות חזקות מאד, היא הייתה בטוחה שאלה בני משפחת התלמידה ושפכה אקונומיקה, מבלי לדעת שזה שוטר. הנאשמת לא ידעה מי צלצל למשטרה והשיבה שהמשטרה הוזמנה בגלל הבלגן שנוצר מחוץ לבית והחשש שיפרצו את הדלת. הנאשמת טענה כי השוטרים לא אמרו "משטרה" כשדפקו על הדלת, שכן אם הייתה יודעת שהם שוטרים לא הייתה שופכת את האקונומיקה. לדבריה, רצתה לשפוך שמן ממטבח הרב, בגלל שבני משפחת התלמידה דפקו חזק וכדי להרחיק אותם. את האקונומיקה לקחה מארון חומרי הניקוי במטבח, הגם שנאמר לה על ידי ילדיו של מר רמתי ואשתו שלא לעשות כן, שפכה אותה לתוך נטלה

והוסיפה מים. היא חיכתה עם הנטלה ליד הדלת. תחילה נשמעו דפיקות רגילות, לאחר מכן דפיקות חזקות, היא פתחה את הדלת בעצמה ושפכה את החומר. לדבריה לא פתחה את הדלת לגמרי אלא רק קצת. הנאשמת סיימה את הודעתה בכך שהגיעה למשטרה להתלונן על כך שכאשר פתחה את הדלת השוטר היה עם נשק שלוף וביקשה להתלונן על הנשק השלוף.

13. בהודעה נוספת של הנאשמת מיום 20.8.15 (ת/2) שבה והשיבה הנאשמת כי ידעה שהוזמנה משטרה אך אינה זוכרת מי הזמין את המשטרה. לדבריה, הבינה כי למשטרה ייקח זמן להגיע ולא ידעה שתגיע כל כך מהר. הנאשמת חזרה על כך שלא ידעה שמי שדפק בדלת הוא שוטר, ותיארה כי בני משפחת התלמידה דפקו דפיקות חזקות מאד על הדלת והיא החליטה שאם ידפקו שוב דפיקות חזקות, היא תשפוך עליהם את האקונומיקה המהולה במים שמזגה לנטלה. הנאשמת הוסיפה כי בחוץ היה חשך מאוד ולא ניתן היה לראות מי דופק בדלת דרך עינית הדלת. הנאשמת הכחישה כי שמעה את השוטר אומר "משטרה" והגישה, כי אם הייתה יודעת שמדובר במשטרה, לא הייתה שופכת את הנוזל, שכן השוטרים הגיעו על מנת לעזור לה. הנאשמת אישרה כי היא זו שפתחה את הדלת, כי עמדה ליד הדלת והיא סבורה שמר רמתי היה באותה עת בחדרו. הנאשמת הכחישה כי מר רמתי עמד לידה כאשר פתחה את הדלת ואמרה שאינה זוכרת בדיוק מה היה, אך היא זוכרת שיצא מחדרו לאחר ששפכה את החומר, והוסיפה "כמעט בטוח שהרב לא היה שם". הנאשמת הביעה צער על האירוע והוסיפה כי כוונתה היתה לגרום נזק לבגדיהם של בני משפחת התלמידה על מנת להרתיע אותם.

14. בעדותה בבית המשפט תיארה הנאשמת כי לומדת בסמינר שמנהל הרב רמתי והיא חברה של בתו. משפחת רמתי מסוכסכת עם משפחת אחת התלמידות שבתם לומדת בסמינר, ובני משפחת התלמידה הפגינו מחוץ לבית הרב. לדבריה היתה סדרת אירועי אלימות כלפי משפחת רמתי שבהם היו מעורבים בני משפחת התלמידה. באחד האירועים, כשהייתה בסמינר, שמעה את בתו של הרב צועקת "הצילו" ואף שמעה קול של גבר. היא רצה לבית הרב ויצא ממנו אדם עם כיסוי על פניו שהתיז על פניה גז פלפל. על פי עדותה, ביום האירוע נשוא כתב האישום היא הייתה בבית הרב עם בתו ושמעה קריאות וקללות של בני משפחת התלמידה ברמקול. בני משפחת רמתי השמיעו מוזיקה חזקה כדי לא לשמוע את הקללות והזמינו משטרה. לדבריה, תחילה הצעקות היו מהרחוב, אך לאחר מכן בני משפחת התלמידה פרצו את שער החצר ודפקו בחוזקה על הדלת. כל בני הבית פחדו מאד, והיו אחרים שבכו ונכנסו לחדר הפנימי. בשל אירועי העבר, הנוכחים בבית פחדו שבני משפחת התלמידה יכנסו לדירה ויפגעו בהם. כשנוכחה לדעת שהמשטרה לא מגיעה, היא תכננה לשפוך שמן על בני משפחת התלמידה. לשם כך ניגשה לארון המטבח, אך לא מצאה שמן אלא אקונומיקה. היא מזגה לספל מים עם מעט מאד אקונומיקה והניחה אותו ליד הדלת, על מנת שאם מישהו יפרוץ את הדלת היא תוכל לשפוך עליו את הנוזל. בהמשך נשמעו דפיקות רגילות בדלת והיא לא עשתה דבר. הדפיקות הפכו לחזקות מאד והיא לקחה את הספל לידיה. מי שעמד מחוץ לדלת ניסה לפתוח את הדלת ואז היא פתחה אותה ושפכה עליו את תוכן הספל. לדבריה לא התכוונה לגרום נזק לאף אחד אלא רק להרחיק אותם. הנאשמת טענה, כי לא שמעה את השוטר צועק "משטרה", כי לא ידעה שמדובר בשוטר וכי אם הייתה יודעת היתה מזמינה את השוטר להיכנס כדי לעזור לה. לאחר ששפכה את הנוזל נהיה שקט בחוץ ובנו של הרב אמר ששפכו חומצה על השוטר. היא שאלה אותו האם הוא בטוח שזו משטרה, פתחה את הדלת וכשלא ראתה שוטר סגרה אותה בחזרה. מאוחר יותר פתחה את הדלת לשוטר ולפני כן ביקשה ממנו שיסגור את שער הכניסה לחצר מחשש שתותקף על ידי בני משפחת התלמידה. השוטר נכנס עם אקדח מונף ושאל מי שפך את הנוזל. היא הודתה שזו הייתה היא והתנצלה. הנאשמת כפרה בכך שהיא אמרה לשוטר שמוכנה לעשות זאת שוב.

הערכת הראיות וקביעת עובדות

15. המחלוקת העובדתית בין הצדדים מצומצמת ומרבית העובדות תוארו בצורה דומה הן על ידי התביעה, הן על ידי הנאשמת: אין מחלוקת שהנאשמת הייתה בבית משפחת רמתי בעת התרחשות האירוע וכי היא תלמידתו של מר רמתי בסמינר; אין חולק כי מר רמתי ובני משפחתו היו נתונים להתקפות מצד קרובי משפחה של תלמידה בסמינר שניהל. תדירות ועוצמת הפגיעות באות לביטוי בתשובת המאשימה לטענה המקדמית, והן כללו, לכאורה, בין היתר, זריקת אבוקה לחצר המשפחה, גרימת נזק לרכב ותקיפה אלימה של מר רמתי, בני משפחתו ושל הנאשמת עצמה. לדברי הנאשמת, אשר לא נסתרו בחקירה נגדית, התקיפה שחוותה נעשתה בדרך של התזת גז פלפל על פניה, על ידי אדם שגם נכנס לתוך ביתה של משפחת רמתי; אין חולק גם, כי המשטרה לא פעלה כנגד מבצעי העבירות לכאורה, לא ערכה ניסיונות לברר את זהותם ולא העמידה אותם לדין, מטעמים שחלקם פורטו בתגובת המאשימה לטענה המקדמית ואת חלקם לא היה, לדעת המאשימה, צורך לפרט; עוד אין מחלוקת, כי בערב האירוע בני משפחת התלמידה התאספו מחוץ לבית, קראו קריאות וקללות באמצעות רמקול, נכנסו לתוך חצר הבית ודפקו על דלת הבית. לבסוף אין מחלוקת על כך שהנאשמת היא זו ששפכה את הנוזל לעבר השוטר, כי הנוזל פגע בו, בבגדיו ובעינו וכי הנאשמת לא ידעה שמדובר בשוטר והיא סברה, בטעות, שעושה זאת לעבר בני משפחת התלמידה שהתגודדו מסביב לבית.

16. לנוכח האמור לעיל, הצדדים לא חלקו, ככלל, על מהימנותם של העדים למעט ביחס למספר עניינים שיפורטו ויוכרעו בהמשך.

17. מתוך דבריו של המתלונן וגם מתוך דברי הנאשמת עצמה עולה כי לאחר שס' דפק על דלת הבית של משפחת רמתי למשך פרק זמן לא מבוטל, הוא ניסה לפתוח את הדלת (עמ' 38 שורות 4-5; עמ' 43 שורה 30), ומיד לאחר מכן הנאשמת פתחה את הדלת ושפכה על השוטר את הנוזל.

18. המאשימה לא הביאה ראיה לסתור את טענת הנאשמת, לפיה ריכוז האקונומיקה בנוזל שהותז על השוטר היה מזערי. טענה זו דווקא נתמכת בדבריו של המתנדב נריה, לפיה הגם שהנוזל ניתז על בגדיו של מ, הם לא שינו צבע, כפי שקורה בדרך כלל, כאשר אקונומיקה ניתזת על אריג צבעוני (עמ' 21 שורות 10-11; עמ' 20 שורות 20-21).

19. התעודה הרפואית שערכו רופאי בית החולים (ת/4) והממצאים המופיעים בה קבילים מכח סעיף 20 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1973. שני הרופאים שערכו אותה והיו שותפים לבדיקתו של ס', העידו בבית המשפט, נחקרו בחקירה נגדית, ולא קם כל חשש לעיוות דין לנוכח קבלת הממצאים. ממצאי הבדיקה הרפואית מלמדים על לחמיות גרויות בעין שמאל יותר מבעין ימין. חלק מהאמור בתעודה אינו ניתן לפיענוח, ואולם ד"ר זיתאוו הסביר בעדותו כי מדובר בסימני כוויה חיצונית בקרנית העין. אמנם הוסבר, כי סימנים כאלה עשויים להופיע גם במצב של יובש קיצוני בעיניים או שימוש ארוך טווח בעדשות מגע, ואמנם המתלונן לא נחקר בנושא זה, ואולם מתוך התנהלות האירוע, העובדה שהמתלונן חש בגירוי חריף בעינו, שהשבית אותו מפעולה רק לאחר שהנאשמת התיזה עליו את הנוזל, ומתוך הימצאות הסימנים בעינו של המתלונן בבדיקה רפואית שנערכה זמן קצר לאחר האירוע, ניתן לקבוע במידה הנדרשת בפלילים, כי סימנים אלה הם חבלה שהיא תוצאת מעשיה של הנאשמת.

20. החבלה שאובחנה על ידי הרופאים בחדר המיון עולה כדי חבלה של ממש. המחוקק אמנם לא הגדיר את התיבה "חבלה של ממש" אלא רק את הביטוי "חבלה", שהיא "מכאוב, מחלהאוליקויגופניים, ביןקבועיםוביןעוברים" (סעיף 34כד לחוק העונשין התשל"ז-1977). עם זאת, הביטוי "חבלה של ממש" פורש בפרשנות מרחיבה, כמתייחס ל"פגיעה מוחשית כלשהיודישגרמהלמכאוב, להבדילמפגיעהחסרתמשמעותונטולתביטוי מוחשי" (ראו י. קדמי, **עלהדיןבפלילים** (חלק ג' 2006), 1522; ת"פ (חיפה) **מדינת ישראל נ' איסקוב** (פורסם בנבו 22.5.17)). במקרה דנן החבלה שנחבל המתלונן בעינו ניטרלה אותו למשך מספר דקות מלהמשיך ולבצע את תפקידו, הובילה לתגובה מיידית של כאב שהצריכה שטיפה באמצעות נוזלים וקיבלה ביטוי מוחשי שנצפה על ידי הרופאים שטיפלו בו.

21. האמור לעיל מוביל למסקנה כי מתקיימים במקרה דנן כל יסודות העבירה המיוחסת לנאשמת.

תחולתם של סייגים

22. בחינת העובדות המוסכמות והראיות שהובאו מלמדת כי בעניינה של הנאשמת קמה לה הגנת בית מגורים השלובה בהגנת טעות במצב דברים- הגנת בית מגורים מדומה. אפשרות תחולתו של סייג הטעות במצב דברים השלובה בהגנה אחרת הוכרה בפסיקת בית המשפט העליון (ראו למשל ע"פ 6392/07 **מדינת ישראל נ' שמואל יחזקאל** (פורסם בנבו 30.4.08) ביחס לשילובה של הגנת הטעות בהגנה עצמית).

23. הוראת החוק בעניין טעות בעובדה קובעת כדלקמן:

"34יח טעות במצב דברים

(א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו המצב היה לאמיתו כפי שדימה אותו.

(ב) ..."

24. המאשימה, כאמור, אינה חולקת על כך שהנאשמת טעתה לחשוב, כי בני משפחת התלמידה הם אלה שעמדו מאחורי דלת הבית של משפחת רמתי, דפקו עליה בחוזקה וניסו לפתוח אותה, וכי היא לא ידעה שמי שדפק בדלת הוא שוטר. מטעם זה הואשמה הנאשמת בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש ולא בעבירת תקיפת שוטר.

25. אני מקבלת את טענת הנאשמת, לפיה טעתה לחשוב כי מי שמצוי מאחורי דלת הבית מבקש להיכנס או להתפרץ לבית על מנת לתקוף אותה או את בני משפחת רמתי. חשש זה אשר קינן בלבה של הנאשמת היה חשש כן ואמיתי, שהתבסס על ניסיון העבר. כפי שעולה מתוך הראיות, בני משפחת רמתי וגם הנאשמת עצמה חוו שורה של תקיפות אלימות שהם ייחסו אותן לבני משפחת התלמידה, אשר לא הסתירו את טינתם למר רמתי, למשפחתו ולמוסד שניהל. תקיפות אלה, שכללו אלימות פיזית וכן שבירה של חלון מעל דלת הכניסה לבית, כניסה לתוך הבית עצמו ותקיפת הנמצאים בו, היו קרקע מוצקה לחשש של בני הבית ביום האירוע מפני מעשיהם של בני משפחת התלמידה

שהתגודדו מחוץ לבית.

26. כאן המקום לצין את טענתה של המאשימה, לפיה באירוע בו הותקפה הנאשמת, לא היו אלה בני משפחת התלמידה שתקפו אותה, שכן היא תיארה את התוקף כלבוש בלבוש חרדי, בעוד שבני משפחת התלמידה אינם חרדים. אכן, ביחס לאף אחד מהאירועים לא ניתן לקבוע כי בני משפחת התלמידה הם מבצעיו. עם זאת אין מחלוקת, כי מר רמתי ומשפחתו התלוננו לא פעם על מעשיהם של בני אותה משפחה עמם היו מסוכסכים וכי בני משפחת התלמידה הם אלה שעמדו מחוץ לבית ביום האירוע. משכך, על אף העובדה שלא ברורה זהות האדם שתקף לכאורה את הנאשמת, ניתן לקבוע כי חששה מפני מעשיהם של בני משפחת התלמידה היה חשש כן וממשי.

27. על עוצמתו של החשש ניתן ללמוד מתוך תמלילי השיחות למוקד המשטרה (ת/5). תכיפות השיחות למשטרה ותוכן מלמדים על בהלה אמיתית וממשית שאחזה במודיעים וביושבי הבית וחשש מפני מעשי אלימות של העומדים בדלת.

28. על רקע זה ניתן לקבוע, כי הנאשמת טעתה לחשוב שהשוטרים שדפקו על דלת הבית וניסו לפתוח אותה, הם למעשה בני משפחת התלמידה שניסו להיכנס לבית כדי לתקוף את יושביו, וכי טעות זו היא טעות כנה שהובילה אותה לפעול כפי שפעלה.

29. כעת יש לבחון האם הנאשמת נושאת באחריות למעשה התקיפה שביצעה תוך שטעתה לגבי מצב הדברים, או שמא עומדת לה הגנת בית מגורים. הוראת החוק בעניין זה קובעת כדלקמן:

"134 הגנת בית מגורים, בית עסק ומשק חקלאי מגודר

(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי

להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק או המשק

החקלאי המגודר, שלו או של זולתו, בכוונה לבצע עבירה, או מי

שמנסה להתפרץ או להיכנס כאמור.

(ב) הוראת סעיף קטן (א) לא תחול אם-

(1) המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם הדיפת המתפרץ

או הנכנס;

(2) האדם הביא בהתנהגותו הפסולה להתפרצות או לכניסה תוך

שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.

(ג) "...

30. היסודות הנדרשים לצורך כינון הגנת בית המגורים הם: א. מטרת המעשה הוא הדיפת מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים או מנסה לעשות זאת; ב. המעשה נחוץ לצורך הדיפת המתפרץ; ג. דרישת מיידיות; ד. מבצע המעשה לא הביא לניסיון ההתפרצות או לכניסה בהתנהגותו הפסולה; ה. המעשה היה סביר בנסיבות העניין להדיפת המנסה להתפרץ או להיכנס.

31. היסוד הראשון התקיים באופן מדומה אצל הנאשמת בשל טעותה הכנה במצב הדברים. דבריה של הנאשמת לפיהם נעשה ניסיון כניסה לבית נתמכים בעדותו של השוטר ס' שהעיד על ניסיון שלו לפתוח את הדלת. אין בעובדה שהבית שאליו נעשה ניסיון הכניסה הוא של משפחת רמתי ולא ביתה של הנאשמת כדי לשנות מפני הדברים, שכן לשון החוק מתייחסת לבית מגורים "שלו או של זולתו".

32. גם יסודות הנחיצות והמיידיים במקרה דנן. ניסיון העבר לימד את הנאשמת, כי בני משפחת התלמידה נהגו באלימות כלפי וכלפי בני משפחת רמתי. במועד האירוע בני משפחת רמתי שבו ופנו למשטרה בבקשה תרחיק את בני משפחת התלמידה מביתם, ואולם בשלב שבו הנאשמת ביצעה את מעשיה המשטרה בוששה מלהגיע, ובני משפחת התלמידה כבר צבאו על דלת הבית והתנהגו בצורה שיש בה כדי להטיל אימה. על כך ניתן ללמוד מחוסר האמון שהביעה הנאשמת בכך שמשטרה נוכחת במקום, וטרם פתיחת הדלת שאלה את מי שעמד ליד הדלת וגם את השוטר עצמו, האם בטוח שמדובר במשטרה.

33. לא הובאה כל ראיה לכך שהנאשמת או מי מיושבי הבית הם שהביאו בהתנהגותם הפסולה לניסיון הכניסה לבית. כאן המקום להתייחס לטענת המאשימה, לפיה כשהשוטר נכנס לתוך הדירה הנאשמת אמרה "אני שפכתי את האקונומיקה עליך ואין לי בעיה לעשות את זה שוב אל תיקח את הרב מהבית". אף אם דברים אלה נאמרו, לא הובאה ראיה שיש בה כדי לקבוע ברמה הנדרשת בפלילים, כי הנאשמת היא שאמרה אותם. בעדותו בחקירה ראשית של ס' הוא אמר שהבחורה שלקהה אחריות על המעשה אמרה "אני עשיתי את זה ולא התכוונתי". לא חשבנו שאתה שוטר" (עמ' 38 שורה 29). ובחקירה נגדית הבהיר כי הרבה בנות עמדו במקום ולקחו אחריות על המעשה וכל אחת רצתה "להקריב" את עצמה למען הרב (עמ' 41 שורה 25). בשולי הדברים אציין, כי לא ברור מדוע, אם כך, הוחלט לעצור דווקא את הנאשמת, והשוטר אף לא נשאל על כך על ידי מי מהצדדים. משעה שאין חולק שהנאשמת היא ששפכה את הנוזל, תהיה זו נותרה בחלל האוויר והיא חסרת משמעות. מכל מקום, משעה שאין חולק כי הנאשמת לא ידעה מראש שמדובר בשוטר, רגשותיה לאחר מעשה, אין בהם כדי לשנות את מצב הדברים מבחינה עובדתית או משפטית.

34. אשר לסבירות מעשיה של הנאשמת ביחס למעשה שהיא ביקשה להדוף, יש להתייחס לחשש הנאשמת מפני תקיפה פיזית, שהיה לו בסיס, הן בשל אירועי העבר, הן בשל התנהלותם של האנשים שעמדו מחוץ לבית. על פי המיוחס לה בכתב האישום, הנאשמת ביקשה לשפוך שמן על אותם אנשים, מעשה שיש בו, לכל היותר, כדי להכתיים את בגדיהם, וזו אף הייתה כוונתה. עובדה זו מלמדת שלא היה בכוונתה של הנאשמת לגרום נזק אמיתי לגוף. על פי עדותה של הנאשמת, כשלא מצאה שמן שפכה מים מהולים באקונומיקה. כפי שנקבע לעיל, לא הובאו ראיות לסתור את טענותיה של הנאשמת בדבר ריכוז האקונומיקה, ועל דלילותה ניתן ללמוד גם מעוצמת החבלה שנגרמה. אקונומיקה היא חומצה וכל מגע שלה באיזורי גוף חשופים עשוי לגרום לכוויה. עם זאת, חרף הכאב ואי הנוחות שחוזה השוטר, הוא הצליח לחזור ולתפקד לאחר מספר דקות של התאוששות ושטיפת עיניים, לדפוק על דלת הבית ולשוחח עם הנאשמת והאחרים שהיו במקום, ומתוך תעודות הרופא ניתן לומר כי החבלה שנגרמה למתלונן אינה חבלה חמורה.

35. סיכומם של דברים - מתקיימים כל יסודותיה של הגנת בית המגורים ועל כן לא ניתן להרשיע את הנאשמת במיוחס

לה בכתב האישום. מעבר לצורך אומר, כי שילובה של טעותה של הנאשמת במצב הדברים בסייג ההגנה העצמית היה מוביל לאותה תוצאה.

36. לנוכח האמור לעיל אני מזכה את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום.

37. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ח, 10 אפריל 2018, במעמד הצדדים